

Ὁρεδοῦάρ, ἀγάπη μου,
ὄρεδοῦάρ, ἀγάπη μου,
καὶ φίλτατε καὶ ἡμέτερε... τραβῶ στὴν Κηφισιά,
καὶ ἔλα 'στὸς τενεκέδες μὲς νὰ γίνῃ μοιρασιά.

**Τάδε λέγει στοναχῶν
ἀήμαρχος ἐπιλαχῶν.**

Πουλὰκι ξένο,
κυννηγῆμένο
καὶ μαυρισμένο,
ποῦ νὰ κρυφτοῦ;

Πῶς ὑποφέρω!
μὲς τῶπες, γέρο,
καὶ σὲ συγχάριω
θερμὰ γι' αὐτό.

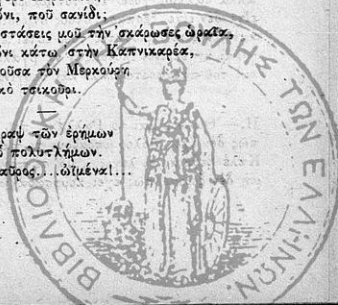
Μαυρίλας σκόνης,
Μερκούρ' εἰκόνης,
ὡς καὶ ἡ κοκκίνος,
πέρνουν φωτιά.

Γιὰ μὲ φυσούνας,
γιὰ μὲ τσαμπούνας,
γιὰ μὲ κουδούνικες
γαλοῦν ταῦτις.

Πούσαι, γέρο Κοροδοιδη:
ποῦ καθρόνι, ποῦ σανίδι;

Μὲ τὰς τρεῖς σου τὰς συστάσεις μὴ τὴν σκάρωσες ὄρατι,
καὶ εἶχ' ἀνοίξει καὶ σάλονι κάτω στὴν Καπνικαρέα,
καὶ ἀτυπούσα σὺν Μερκούρη
μὲ ρητορικὸν ταίχοβρι.

Ὅσαν Ἀραβὶ τῶν ἐρημῶν
τριγυρῶν ὁ πολυτλήμων.
Κόσμος μαύρος... ὠϊμένκι!

μὰ καλλίτερα γὰρ μένα
νὰ μὴν τῶλεγεσ ποτέ,
Κορδονίδη δυνατέ.

Κύττα τριγύρω, γέρο, κατὰμαυρα βουά,
μὲ τῆς παρηγορίας σου μεγάλος μὲ λυπέε,
καὶ τὴν τετραετία τὴν ἄλληλ, Κορδονά,
δὲν θέλω πιά γὰρ μένα καθύλου νὰ τὸ πῆρ.
Πῆς το καὶ γὰρ ἄλλους λίγο, παππούλη Ντεληγγάννη,
γὰρ μένα τῶλεσε... θνάει.

Π.— Ὅποιος σπαρταγμός ψυχῆς
ἢ ἀκοῆς αὐτοῦς τοὺς ἀτυχεῖς
μὲ τέτοια λόγια νὰ μιλοῦν, καὶ μὲ πικρὸ φαρμάκι
κί ὁ δρόσ τῶν νὰ ποτίζονται, βρὲ Φασουλῆ βλαμάκι.

Φ.— Ὁ γέρος τῶπτε, βρὲ παιδιὰ... τοῖς χεῖρε, θεσμοῦστα...
ὁ γέρος τῶπτε, κί ἄφησε λιγάκι καὶ τοῦ Κώστα.
Ὁ γέρος τῶπτε μὰ χαρὰ, κί ὅλοι, βρὲ Περικλέτο,
τοῦ ξεφωνίζου: πῆτο.

Π.— Τὸν κύματι σανδίκης θαλάσσης κατακρῦψαντα
διωκτὴν πάλαι: Βούλαρον καὶ στρατιάς συντρίψαντα,
ὕπὸ μαυρίλαν ἐκρύψαν τῶν Ἀθηνῶν οἱ παῖδες...
διὸ κί ἔμετε τὴν σήμερον κροτούντες τενεκέδες,
ἔσωμεν μεγαλόφωνοι: ὅτ' ἴσταν παπποὶ τῆς Κορδονάς:
λαὸς λαμπρῶς δεδῶκεσται: καὶ νῦν καὶ 'στοὺς αἰῶνας.

Φ.— Τὸν ἄπαξ, δις, ἀλλὰ καὶ τρίς ἀγωνισθέντ' ἀλκιμῶς
εἰς τὸν γνωστὸν ἐξώστην,
τὸν μέγαν λασώστην,
τῶν Ἀθηνῶν ὁ Δῆμος
κινῶν τὸν ἐπότισε διὰ χειρὸς Μερκούρη,
καὶ πάλι γὰρ τὴν Κρισισσὰ μὰς τῶκοψε κουμποῦρι.

Π.— Κωστῆν τὸν Ἀγγελόπουλον τὸν Παλιγγενεσίαν,
τοῦ Δήμου τὸν Μεσσίαν,
τὸν δαίγοντα τὸ πρόσωπον μαρτυρικῶς ὤρατον,
ὁ γέρος τὸν παρέσυρε πρὸς ὕλεθρον μοιρατον.

"Ὅμως ἡμεῖς ἄς σπεύσωμεν κοντὰ τοῦ νὰ δακρύσωμεν
κί ἄς τὸν παρηγορήσωμεν.
Σῶπα, παραπονιάρικο, κί ὁ κύματος δὲν ἐγάθη,
καὶ τὴν μαυρίλα πούπαθες πολλοὶ τὴν ἔχουν πάθει.

Φ.— Ὁ γέρος τῶπτε σήμερα... μεγάλος κοπετόσι!...
τῶπτε κί ὁ Ράλλης, βρὲ παιδιὰ, ποῦ ἔπρωμενε κί' αὐτὸς
νὰ στεφανώσῃ μὰ χαρὰ τοῦ Κώστα τοὺς κροτάφους,
ἀλλὰ σὺν εἶδε γύρω τοῦ τὸν μαῦρο Νισαράκ,
εἶχε δὲν εἶχε ἔξωπασε 'στοὺς δημοσιογράφους
κί 'στῆς καθαρῆς τοὺς ἐστεῖλε τὰ κάρρα,
γινετὶ κί' ἐκείνου 'λύσσαζαν νὰ βγάλουν τὸν Μερκούρη
καὶ τοῦ παρκαρτωθήσαν καὶ τοῦ γιναν ταμποῦρι.

Π.— Θύμωσε καὶ τὸ Ράλλικι, ποῦ μὰς διαβεβαιώνει
πὼς δὲν ἔχει ὄδιλο μπράβους τὸ πανάχραντον Κορδόνι.
Καλὲ βέβαια, τί λόγια... μὰ σὲ ποιοῦς τὰ λές αὐτὰ!...
μὴ δὲν ξέρομε πὼς ἔχει κουταβάκι ζηλεύττα

κί' ἀνταμάκι ντιστεγάει;
μόνο πούνακι λίγο γὰρ,
σὺν νὰ λέμε ζωρὰ,
κί' χυμὸν καμμά φορὰ
'στὸν γινετῶν τὰ πατερά.

Φ.— Ἐκάστη διαδήλωσις τοῦ Κορδονοῦ μαγαῖα...
λές πὼς περνοῦνε Λύκειαι καὶ Παρθεναγωγεῖα,
κί' ὅταν ἀσκέρι πάγκαλον διακείνη Κορδονάτων
πολλοὶ πρὸς ἐνδείξιν τιμῆς σφαλοῦν τὰ μαγαζιά τῶν.

Π.— Πᾶσι λένε κί' ὁ Σαράφωρ... πίσω, Βούλαρε καὶ Κροβμε,
σὲ κυτῶ νεκρὸς ἢ ἀπαίρησ...
ἀλλὰ νὰ κί' ὁ Καλληπέρης
πλεόν μαῦρος ἀπὸ τότε, ποῦ τὸν μαῦρισαν μὲ ποῦμο.

Πᾶσι λένε κί' ὁ Σαράφωρ... ὁ λαὸς πανηγυρίζει,
καὶ τοῦ Κώστα τενεκέδες πετρελαίου τοῦ χαρίζε,
κί' ὁ Κωστῆς τοὺς δίνει πάλι: τοῦ παπποῦ τοῦ καπετάνου,
δίνει καὶ τοῦ Δημητράκη, τοῦ ξανθοῦ ρεμπομπλικάνου.

'Ἄλλ' ὅμως ἐλυτήθηκα 'στ' ἀλήθεια, Φασουλῆ,
ποῦ τάξις ἐκείλωσε κί' ἀσφάλεια πολλή,
καὶ νέους δὲν ἐθάλαμεν πολέμους ἐμφυλίου...
τέτοια ἀγῶνας ἐκλογῶν τὸν θεωρῶ γελίους.

Φ.— Μετὰ τῆς νίκης τῆς φαίδρας τὴν γαλακτὴν γαλκῆν
ἄς δοῦμε καὶ τοῦ Περικλέου τὴν ἐκλογὴν ἐκείνην,
ποῦ λένε πὼς ἐφήσταν χιλιάδες πεθαμένοι,
κί' ἐφήσταν καὶ ζωντανοί, μὰ κλοπαρωμένοι.

Μοῦ λένε πὼς ἐπλήρωσαν κάθε χαρκατοθήκην,
κί' ἂν ἔντως β'γοῦν ἀληθινὰ
τὰ νέα κλέη τὰ τρανά,
τιμὴ σ' ἐκείνους πούδωσαν, τιμὴ σ' αὐτοῦς ποῦ πῆραν.

Π.— Τρέχει λαὸς τοῦ Πειραιῶς 'στὸν Ἀντιβασίλει
κί' ἐξίστορεῖ λεπτομερῶς τῆς ἐκλογῆς τὰ κλέα.
Πρωτάκουστος ἢ ὀκτὴ τις, παντοτεινὴ κί' ἀγῶνας,
κί' ἂν ἔντως διασκευθῆ τῆς ἐκλογῆς τὸ κῆρος,
ἀλλ' ὅμως, Θέμις σὺ Θεά, νὰ μὴν τὴν ἀκυρώσῃς
καὶ μὴ τοιαύτης ἐκλογῆς τὴν ἀγῶνα ἀκυρώσῃς,
νὰ λέγωμεν εἰς τῶν ἡμεῶν τὸν εὐκθῆ λευμῶνα
πὼς ἔκαναν τοὺς ἀρχαῖους τὸν εἰκοστὸν αἰῶνα.

Φ.— Συνειθισμένα πράγματα, καῦμενε Περικλέτο,
κί' ὁ πρῶτος ἀνακάρτητος τὸν λίθον τοῦ βολέτω.
Ἡ νίκη, βρὲ ζωντοβόλο, κί' ἂν εἶναι πληρωμένη,
μὰ πάντα νίκη μένει.

Ζήτ' ὁ Θανάσαρος λοιπὸν...

Π.— Περὶδρομος, γαϊδοῦρι...
φώναζε Ζήτ' ὁ Δαμαλάς ἢ βγάξω τὸ κουμποῦρι.

Φ.— Ἀφοῦ τὸ θέλις ζήτω τοῦ καὶ πάω 'στοῦ Μερκούρη.

